

BEN KAHRAMANLIĞI HAYKIRAN

Her insan yazılmış bir kaderi yaşarmış. Hatta bu kader insan anne karnına düşmeden yazılırmış. Eğer bir kader seçme şansım olsaydı yine aynı kaderi yaşamak isterdim. Atatürk bir vecizesinde şöyle der: “Hürriyet ve bağımsızlık benim karakterimdir.” Galiba beni en iyi anlatan söz budur. Peki, ben kim miyim?

Ben Anadolu'nun en verimli toprağı Çukurova'da doğdum. Anadolu'nun sıcak kalbinde büyüdüm, zemzem tadında suyunu kana kana içtim. Emeği de bereketi de şükretmeyi de o topraklarda öğrendim. Hasat edilme vaktim gelince bir asker eşinin gözyaşlarını sildiği elleriyle toplandım. Eğrildim, ilmek ilmek işlendim, bir sancak oldum ve törenle bir alaya sunuldu. “57. Alay” olarak anılan bu alayda nice kahramanlar tanıdım. Gençliğinin bağrında vatan uğruna savaşmaya gelmiş pırıl pırıl insanlar gördüm. Ben, bir savaş gördüm. Denizin kana bulandığı, mermilerin havada çarpıştığı, silahların ölüm kustuğu bir savaş... Bir komutan gördüm gözleri boğazdan mavi, saçları Çukurova'nın güneşinden sarı. Komutan değil de sanki askerin gözünde bir savaş mimarı. Tarihlerden 25 Nisan 1915 sabahı askerler hep beraber sabah namazını kıldı sonra haber alındı Anzaklar çıkarma yapmış, geçmek istiyor Çanakkale toprağını. Komutanları Mustafa Kemal 57. Alay'a haykırdı: “Ben size taarruzu emretmiyorum, ölmeyi emrediyorum!” Öyle bir taarruz oldu ki karşılarındaki altı kat büyük Anzak ordusu şaşı kaldı. Bilmezlerdi ki şahadet şerbeti bu kadar tatlı.

Bana gelince Sancaktar Mehmet'in elinde sanki kanatlı. Düřtü birer birer hepsi vatan uğruna ama biliyorlardı arkalarından yetişirler bırakmazlar düşmana bu vatani. Mehmet baktı arkadaşları ölüyor. Durmadı Mehmet beni bir ağaca astı düşman üstüne yürüyor. "O sancak bizim şerefimiz, şanımız; ölürüz de size bu bayrağı teslim etmeyiz!" diye haykırıyor. Mehmet yüreğinden vurulmuş ölüyor. Ölürken yetişen askerleri görüyor, sanki gülüyor; çünkü "Çanakkale geçilmez" biliyor.

Savaşın en kanlı zamanı geçince beni bir Anzak askeri saygıyla o ağaçtan indirdi. Son kez bulunduğum ağacın altındaki Sancaktar Mehmet'in naaşına baktı ve kendi dilinde "Merak etme asker bayrağın bize emanet. Siz savaştığımız en şerefli milletsiniz" deyip oradan uzaklaştı. Mehmet'in dediğı oldu "Çanakkale geçilmedi" ve dünya böyle bir destanı bir daha görmedi.

Beni Avustralya'da bir müzeye koydular ve altıma "Bu alay sancağı Gelibolu savaş alanından getirilmiş ama esir edilmemiştir. Çünkü Türk ordusunun milli geleneklerine göre bir alayın sancağı alayın son eri ölmeden teslim edilemez. Bu sancak sonuncu muhafızın da altında ölü olarak yattığı bir ağacın dalında asılı olarak bulunmuştur. Kahramanlık timsali olarak karşınızda duran bu Türk alay sancağını selamlamadan geçmeyin." diye yazdılar.

Ben 57. Alay sancağı, altın varağını şanından, alını Türk bayrağından alanım. Memleketinden uzak da olsa şeref dolu kaderini yaşarken dünyaya Türk ordusunun kahramanlığını haykırırım.

Esin GÖRGÜLÜ
Büyükkarakallı Ortaokulu 8/A
TEKİRDAĞ
TÜRKİYE BİRİNCİSİ